

Angélica.

(Prizor iz otroškega življenja.)

Osobe: Gospod Bogdan, gospa Bogdánova; Angélica, Stanko, Mirko, Olga.

(Pozorišče: Lepó opravljena gosposka sôba.)

I. Nastop: Gospa Bogdánova, Mirko.

Gospa Bogdánova

(pri mizi pleteč.)

Vže zopet nečeš slúšati me, Mirko!
Le čakaj, danes te zares zatožim,
Da zvé papá in zve Angélica,
Kakó je Mirko sila neubôgljiv —
Pobéri ročno mi na tléh iglícó!

Mirko

(držeč se na jok pobira pletilno iglo.)

Pa naj Angélica vže skoro pride!
Velikanoč je túkaj — jutri bode,
Otroci v cerkev pójdemo ropôtat —
A še sedàj Angélice ni naše!
In mámica dejala ste, da pride.

Gospa Bogdánova.

Sàj pride — danes. Tóda priden bodi,
Sicèr ne bode marala te brateca.

Mirko.

Ko mi takó je dolgčas, mámica!
Da Stanko vsaj bi vže prišèl iz šole,
In Olga bi prišlá notárjeva. —

Gospa Bogdánova.

Potrpi: šola skoro bo minula,
In Olga tudi kmalu nas obiše.
Dotlèj prisedi k meni in mirúj,
Da vsega mi po sobi ne razvlečeš!

Mirko.

Oh nà, mamá —

Gospa Bogdánova.

Le tiho bodi, Mirko,
Sicèr Angélica nikár ne pride —

Mirko.

Pa pride, pride danes še, da veste!

Gospa Bogdánova.

Nò dobro; a papá prinesel Stanku
Ropôtec bo samó, ničesar tēbi,
Če bodeš tak!
(Stanko vstopi.)

**II. Nastop. Gospa Bogdánova, Mirko,
Stanko.**

Stanko.

Hé, Mirko, Mirko,
Sedaj pa pride koj Angélica —
Kaj nè, mamá?
(Odloži svoje šolsko orodje.)

Gospa Bogdánova.

Sevéda, Stanko, kmalu.
A Mirko je takó poreden dānes —
Kako pa ti si v šoli se učil?

Stanko.

Mamá, ne bodite hudi — paziti
Takísto nisem mogel kakor sicèr;
Domóv so vedno mi vhajàle misli,
Češ: ni li vže prišlá — Angélica ...

Gospa Bogdánova.

Saj se takó je tudi zdelo meni!
In kárali so te gospod učitelj?

Stanko.

O nè, mamá — Učitelj vé vže tudi,
Da pride danes séstrica iz mesta,
Ki vsi jo željno pričakújemo,
Posebno jaz —

Mirko.

In jaz in Olga

Stanko.

Tudi,
Sàj se mi čudno zdi, da ni še njé,
Da vsi Angélicí bi šli naproti.
Dejala je, da —
(Nekdo potrka.)

Gospa Bogdánova.

Nóter!

(Olga vstopi.)

III. Nastop. Gospa Bogdánova, Mirko, Stanko, Olga.

Olga.

Dober dan!

Mirko.

Poglédi jo: Prišla si vender, Olga!

(Stopi k njej.)

Stanko

(takisto.)

Saj védel sem, da ti ne izostaneš,

Ker z námi si želiš Angélice.

Sedaj gremó. —

Gospa Bogdánova.

Ne bodi kakor voda!

Kdo zna, kedaj se ona še pripelje:

Ti tudi si mi preveč silen, Stanko!

Mirko.

Saj ste dejali nam o póludne,

Da pojdemo. —

Gospa Bogdánova.

Dejala, dà. In pójdete,

Toda prezgòdaj je sedaj, otroci;

Iz mesta k nam je dolga dolga pot,

Predáleč pa vam ne dovolim iti.

Stanko.

Samó do známenja —

Gospa Bogdánova.

Do tjékaj bodi!

A ondù stati tudi vam ne káže,

Zato počakajte pri domu raje

In tu pa tam si malo poigrajte,

Tačas pripravim jaz vam júžino,

Potém pa — z Bogom, deca!

Stanko.

Tudi dobro,

Pa déjmo si ta čas igrati, Olga!

(Gospa Bogdánova otide.)

Mirko.

Oh nà. —

Olga.

Ti, Stanko, raje se menímo,

Kakóva vaša bo Angélica,

Kakó se ž njo pozdrávimo prísrečno,

Komú najlepših bo stvarij prinésla,

In —

Mirko.

Mèni, mèni!

Stanko.

Sitnež mali, Mirkec!

Storímo kakor Olga svétuje!

(Otroci posédejo.)

IV. Nastop. Mirko, Stanko, Olga.

Olga.

Jaz pravim, da Angélica gospíca

In taka bode, da je ne spoznámo.

Stanko.

Gotovo. In takó učena silno,

Da vsi se pojdemo mi skrit pred njó!

Tam doli v mestu vsega se učijo:

Računijo gotovo vže nad sto,

In brati znajo kakor veter hitro,

Pisoč najlepše déljajo potéze

In rišejo lepó, da nikdar téga —

Tam doli v mestu se učijo vséga.

Olga.

Gotovo.

Mirko.

Hm, in mene bo Angélica

Vse tisto, kar razúme, naučila,

Da bom učen kot ona sama, vesta,

In bolj kot vidva, ki sedita v šoli!

Stanko.

Se vé, se vé: vse čisto boš prekosil.

Olga.

Hà hà gotovo —

Mirko.

In prinésla mèni

Najvéč bo píruhov in sladkaríje,

Igrač, in Bog še védi, česa vsega,

Takó je zadnjič áteju pisála.

Gospa Bogdánova

(iz stranske sobe.)

Otroci, brž Angélici naproti!
Vrbétova je úpravkar prišla Marijca —
V trenutku bode tu Angélica!

Mirko, Stanko, Olga.

Juhé! Angélica, Angélica . . .
(Šinejo k višku ter hité skozi vrata.)

V. Nastop. Gospod Bogdan, gospa Bogdánova, Angélica.

Gospod Bogdan.

Otroci, dà, sàj pravim, ti otroci!
Kakó so šli, kot bi jih burja nesla —
Da le predáleč bi mi ne letéli!

Angélica.

Pa res, zakàj pa ste jih odposlali!
Objela vže bi rada Mirka, Stanka,
Objela in pritisnila na líce — —
Ves mesec tega sem se veselila,
Po dnévi mislila, sanjála v noči,
Da zopet vidim drago mámico
In áteja in zorna brateca svoja,
Ki ljubim ju nad vse takó prisrčno!

Gospa Bogdánova.

Izpolni vse se ti, Angélica,
Ne boj se, daleč ne zaidejo,
Marijca jim Vrbétova pové,
Da si domá — povrnejo se ročno.

Gospod Bogdan.

Pogljèj, kakó Angélica je vzrástla!
In lepo je prinesla spríčevalo —
(*Otide pó - nje.*)

Gospa Bogdánova.

Oboje stárišem sladkó veselje,
Ostani pridna še napréj in dobra!

Angélica

(razkazuje stvarí v kovčeku.)

Letó-le Stanku je poslala teta,
A Mirku tó-le, knjižica je moja,
Za Olgo —

(Zvunaj se začuje ropót.)

Gospa Bogdánova.

Zdaj gredó, Angélica!

Saj sem dejala ti, da bo takísto,
Da skoro pridejo —

Angélica.

Gredó, gredó!

A jaz se skrijem jim — brž v óno sóbo,
Da iznenadim jih — in radostnéje
Potém se vsakemu veselje smeje!
(Zbeži za očetom v drugo sobo.)

VI. Nastop. Gospa Bogdánova, Mirko, Stanko, Olga, Angélica.

Mirko

(prisópe skozi vrata.)

Angélica!

Stanko

(takísto.)

Angélica!

Olga.

(takísto.)

Kaj ni je?

Gospa Bogdánova.

Kakó, da ste takó se brž vrnilí?

Stanko.

Vrbétova Marijca — čakaj, čakaj —
Vsem trem porédno se je nalagála,
Da vže domá je z átejem sestrića,
Naj brž se vrnemo —

Mirko.

Oh nà, mamá,

Sedàj je ni!

Olga.

A óna pride skoro,

Hitímo vnovič jej zvestó naproti!
(Hoče iti.)

Gospa Bogdánova.

Angélica!

Angélica

(vstopi.)

Stanko, Olga

(hitita k njej.)

Angélica! Joj, saj si tú!

Angélica.

Moj Stanko! Olga!

Mirko

(mračno pogleduje déklico.)

